

основні основних завдання та пріоритетних напрямків державної кадрової політики.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Жовнірчик Я.Ф. Сучасна кадрова політика в органах державної влади та органах місцевого самоврядування. *Інвестиції: практика та досвід*. 2017. № 12. С. 102-107.
2. Кадрова політика і державна служба: навч. посіб. Д.: ДРІДУ НАДУ, 2011. 352 с.
3. Кравченко Т.А. Формування державної кадрової політики у сфері державного управління: концептуальні засади та особливості. *Держава та регіони. Серія: Державне управління*. 2011. № 2. С. 115–121.

**Гушул Іван Ярославович, магістрант,
Синиця Світлана Михайлівна, к.е.н., доцентка,
доцентка кафедри управління та адміністрування**

ІНФОРМАЦІЙНИЙ ПРОСТІР ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ

За роки незалежності в державі проведено значну роботу з формування теоретичних основ та практичного застосування в охороні здоров'я новітніх комп'ютерних технологій. Державною політикою інформатизації охорони здоров'я, з метою підняти на сучасний рівень медицину і медичну освіту, передбачені заходи, спрямовані на ліквідацію відставання в цій сфері від передових світових держав та прискорення входження в інформаційний простір міжнародного співтовариства [2].

Для України постає питання формування інформаційного медичного простору, яке має бути вирішеним за допомогою інтенсивного використання інформаційних технологій та забезпечення якісно нового підходу до збирання інформації [3]. Відзначимо, що ситуація, яка склалася в сучасній охороні здоров'я України, потребує зміни державної політики і стратегії щодо неї, проведення реорганізації управління в галузі [2].

Відомо, що в інформаційний простір входить сукупність баз та банків даних, технологій їхнього ведення й використання, інформаційно-телекомунікаційних систем та мереж, що функціонують на основі єдиних принципів і за загальними правилами, що забезпечує інформаційну взаємодію організацій і громадян, а також задоволення їхніх інформаційних потреб [1]. Формування медичного інформаційного простору шляхом розвитку електронної системи охорони здоров'я сприяє здійсненню основних прав людини в результаті підвищення рівня життя і якості медико-санітарної допомоги [1; 2].

Інформаційний простір охорони здоров'я України можна відзначити як систему організації надання медичної допомоги, яка ґрунтується на загальнонаціональному, стандартизованому, юридично, економічно, клінічно та етично обґрунтованому використанні комп'ютерних, електронно-інформаційних та телекомунікаційних технологій для об'єднання всіх лікувально-профілактичних закладів України різних форм власності та для реалізації державної політики в галузі охорони здоров'я [4]. При цьому розвиток

медичного інформаційного простору України дозволить значно оптимізувати, перевести на сучасний рівень та гармонізувати з нормами Євросоюзу механізми державного управління сферою охорони здоров'я, інтегрувати їх до національних та світових інформаційних систем для втілення всіх розділів проекту модернізації охорони здоров'я в життя, вирішити основні проблеми медичного обслуговування.

Тобто інформаційний простір охорони здоров'я України – це забезпечення інформаційних потреб громадян, фахівців, закладів, установ та організацій, державних та місцевих органів управління, інших фізичних та юридичних осіб у сфері охорони здоров'я застосуванням засобів інформатизації, що об'єднує організаційний, науково-технічний, економічний, соціальний та інші ресурси в єдину систему [1].

Основні критерії формування інформаційного простору охорони здоров'я України повинні включати повну відповідність методологічних та організаційних основ формування інформаційного простору охорони здоров'я до загальної Концепції державної політики інформатизації галузі України та суспільства в цілому [2], а саме: реалізацію Концепції державної політики інформатизації охорони здоров'я України й визначення головних установ управління таким процесом; науковий та методичний супровід реалізації програми виконання Концепції державної політики інформатизації охорони здоров'я України; створення умов для вдосконалення й розвитку служб та організаційних систем галузі, що продукують інформацію, інформаційні процеси й створюють комп'ютерні технології, зокрема системи науково-медичної інформації та медико-статистичної служби; формування пакета директивних, нормативних і методичних документів, що регламентують створення та функціонування інформаційного простору галузі; міжнародну й міжгалузеву інтеграцію у виконанні основних завдань комп'ютеризації системи охорони здоров'я України, зокрема з формування Єдиного медичного інформаційного простору тощо.

Враховуючи європейський досвід, визначено оптимальні шляхи інформатизації галузі охорони здоров'я України [1], а саме: упровадження електронного реєстру пацієнтів; оснащення робочих місць лікарів електронними системами підтримки прийняття клінічних рішень, засобами формування та ведення електронної історії хвороби, засобами електронної виписки лікарських засобів; розвиток інфраструктури інформаційних технологій у медицині, включаючи взаємодію лікувально-профілактичних закладів з регіональними і державними центрами оброблення даних; організація ефективного електронного обміну даними на всіх рівнях – усередині медичного закладу, між медичними установами, з одного боку, та контрольними органами – з іншого; інтеграція інформаційних систем лікувально-профілактичних закладів між собою, з іншими інформаційними продуктами та системами, а також з інформаційними мережами інших відомств і організацій; покращання інформаційної підтримки

управлінської діяльності в лікувально-профілактичних закладах, включаючи контроль якості, формування статистики, передавання інформації та контроль рішень.

При цьому комплексна інформатизація закладів охорони здоров'я дозволить: забезпечити швидкий доступ до поточної, найбільш повної і достовірної інформації; підвищити якість та доступність послуг, що надаються медичними установами пацієнтам; скоротити витрати робочого часу на обслуговування пацієнтів і управління медичним закладом за рахунок повної автоматизації рутинних операцій із заповнення паперових форм; позбавити лікарів і адміністрацію від працемісткого процесу складання звітів; уникнути втрат інформації; мінімізувати “людський фактор” помилки при формуванні статистичної звітності закладу тощо. Отже, при формуванні інформаційного простору охорони здоров'я України постає питання формування єдиного електронного медичного простору, що має бути вирішеним за допомогою інтенсивного використання інформаційних технологій [3].

Найбільша й найстаріша з них – Українська асоціація “Комп’ютерна медицина” (УАКМ), – незалежна неурядова некомерційна організація, заснована відповідно до законодавства України об’єднує: науково-дослідні інститути, медичні та технічні університети, наукові товариства, лікувальні установи, виробників медичного програмного забезпечення, провайдерів Інтернет, страхові компанії. Багато фахівців є індивідуальними членами Асоціації. Сьогодні фахівці УАКМ беруть участь у роботі міжнародних робочих груп з опрацювання міжнародних проектів у галузі медичної інформатики та телемедицини. За угодою з Європейською комісією з телемедицини було створено Український сервер Європейської обсерваторії з телемедицини, що і входить до всесвітньої мережі серверів національними мовами.

В Україні розпочато активну діяльність на всіх рівнях надання медичної допомоги з модернізації охорони здоров'я населення шляхом упровадження подальшої інформатизації охорони здоров'я та створення інформаційного простору охорони здоров'я України. Процес його формування та реалізації повинен базуватися на новітніх інформаційних, телекомунікаційних технологіях, медичних інформаційно-аналітичних системах. До його складу необхідно включати галузеві та регіональні бази даних, системи медико-статистичного аналізу інформації. Створення такого інформаційного середовища сприятиме забезпеченню процесу управління охороною здоров'я своєчасною та достовірною інформацією. Усе це дає змогу розвивати процес інформатизації системи охорони здоров'я на сучасному рівні, інтегрувати систему охорони здоров'я України в світовий простір.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. *Концептуальні основи створення Єдиного інформаційного поля охорони здоров'я України: наказ МОЗ України від 21 трав. 1998 р. № 127.*
2. *Дорохова О. Т., Владимирский А. В. Формування єдиного електронного медичного простору України//Укр.ж.телемед. та мед.телемат. 2007. Т. 2, № 3. С. 350.*

3. Картиш А. П. Використання сучасних інформаційних технологій для підвищення ефективності управління науковими дослідженнями в системі міністерства охорони здоров'я//Лікарська справа. 2009. № 6.
 4. Лехан В. М., Слабкий Г. О., Шевченко М. В. Стратегія розвитку системи охорони здоров'я: український вимір. Київ, 2009. 34 с.
-

Саїк Віталій Богданович, *магістрант,*
Романчукевич Мар'яна Йосипівна, *к.е.н, доцентка,*
доцентка кафедри міжнародної економіки,
маркетингу і менеджменту

ОСНОВНІ ЧИННИКИ ТА ФОРМИ МОТИВАЦІЇ ПЕРСОНАЛУ

Мотивація є складним процесом спонукання людини до дії, вона керує поведінкою працівника, задає його спрямованість і орієнтована на досягнення певних цілей як людини, так і підприємства.

Значний вплив на мотиваційний процес конкретної людини, який робить її унікальною, мають:

- відмінність мотиваційних структур кожної людини;
- рівень впливу одних і тих самих стимулів;
- рівень переважання впливу одних мотивів над іншими.

Аналізуючи чинники, що впливають на мотиваційний процес, можна зробити висновок, що ступінь задоволення потреб у одних співробітників вищий, ніж у інших, а отже і результат їх досягнення також різний. Тому при розгляді основних проблем мотивації співробітників підприємства необхідним є врахування наступних чинників (таблиця 1).

На основі наведених в таблиці 1 чинників мотивації можемо зробити наступний висновок – кожна людина володіє певною специфічною для неї структурою мотивації праці, що залежить від її досвіду, різних індивідуальних особливостей, характеру набутих трудових норм та цінностей. Знання чинників мотивації співробітника для керівника повинно бути основоположним, оскільки власне співвідношення внутрішніх та зовнішніх чинників мотивації стає базою для співставлення інтересів співробітника та компанії, і, відповідно, розробки необхідної системи мотивації.

Відповідно до цього виділяють зовнішню та внутрішню мотивацію. Внутрішня мотивація є найвищим стимулом, що спрямовує людину на виконання трудової діяльності з найбільшою віддачею. Людина, яка має високий рівень внутрішньої мотивації ставить перед собою завдання максимально використовувати власний потенціал із подальшим підвищенням професіоналізму і вдосконалення своїх знань та кваліфікації. Але і зовнішня мотивація сприяє прагненню співробітників відповідати стандартам професіоналізму.

Таблиця 1